

Leto I.

V Ljubljani, dné 24. januvarija 1897.

Štev. 2.

Iskrice presv. Srca Jezusovega.

Pred dvesto leti je živela v južnih Tirolih bogoljubna devica; klicali so jo za Bernardino Floriani; šla pa je v samostan, in tam so ji dali ime Ivana Marija od križa.

Živela je pobožno, čisto kakor angel; srce ji je gorelo v ljubezni do Kristusa. In Zveličar ji je bil zato hvaležen. Ko je po noči čula in molila, ji je bila duša večkrat polna sladkega veselja, in takrat je čutila, kako dober je Gospod. Po svetem obhajilu pa je bil Jezus še posebno dobrotljiv in prijazen do nje. Nekoč se ji je zdelo, da se je njeno srce izpremenilo v lepo, veliko cerkev; stene so bile z zlatom preoblečene, in drago kamenje je bilo vanje vdelano; njene svete misli in pobožne želje pa so bile kakor lepo ubrano petje ob velikih praznikih v cerkvi. Iz dalje se je pomikal nebeški sprevod. Spredaj je šel seraf, kakor klicar velikega kralja; v rokah je imel napet lok. Ko pride do cerkvenega praga, obstane in izproži ognjeno puščico Ivani naravnost v dušo. Od samega hrepenenja po Bogu ji je bilo, kakor da krvavi iz vseh žil. Nazadnje se je prikazal v sprevodu sam Jezus, kralj njene duše. Stopil je v sveti hram njenega srca in hipoma zacelil vse rane; njo pa je prešinilo nebeško veselje. Ivana pade prednj na kolena, moli ga in od samega veselja kakor iz uma govori: o veliki kralj! zakaj ne skoprnim pred Teboj v svoji ničevosti! Kakor prestrašena ptica stojim pred Teboj; eno samo pesmico znam; to prepevam in ponavljam: »ljubezen, ljubezen!«

Prijazni bravec! Sedaj-le, ko za te pišem te-le vrstice, bi želel, da bi bila vsaka beseda, katero bom zapisal o presv. Srcu Jezusovem, kakor ognjena

puščica, ki bi ti prodrla v dušo in ti ranila srce. Kadar je blažena Ivana od križa kaj pisala za druge, je vselej najprej prosila božjega blagoslova. Njeno prelepo molitvico ti bodem tukaj zapisal; ko jo bereš, moli jo natihoma, tudi jaz jo molim sedaj-le, ko jo prepisujem: »O prečista ljubezen, daj tem vrsticam, tem črkam moči, da bode vsaka kakor ognjena puščica, ki bode s silo prodrla do srca in bravca vklenila v vezi nebeške ljubezni, tako da v njegovi duši ne bode več prostora zemeljski ljubezni. Vse črke naj bodo mreže, ki naj ulové Tebi brez števila duš.«

Ti pobožni bravec, morda še nikoli nisi čutil takega veselja, kakor blažena devica Ivana od križa; tudi ne znaš prelepe pesmi o nebeški ljubezni. A jaz vem, tudi ti imaš srce, v katerem bi se dal zanetiti ogenj čiste ljubezni; pri tem ognju bi se grela tvoja duša in Bog sam bi bil tebe vesel. Bodi uverjen, čisti ženin tvoje duše ne želi nobene stvari tako zelo kakor ljubezenskega ognja v tvojem srcu. Saj sam pravi: ogenj sem prinesel na zemljo, in kaj hočem drugega, kakor da uplamené človeška srca?

V prvem snopiču, ki smo ga nabrali za »Venec«, si čital pobožno pri-povedko o sv. Antonu. Kakor ubog prosjak hodi dobri Jezus po svetu in išče ljubezni. Ne prosi te kruha, ne obleke in tudi ne denarja; vse to imaš lahko sam, zakaj tega on ne potrebuje; in ko bi potreboval, ali ni vse njegovo? Prosi te pa, milo prosi, da mu daš svoje srce. Gotovo se je o božičnih praz-nikih ubožec iz nebes tudi pri tebi oglasil, potrkal je na duri tvojega srca. Poprosil te je, da bi mu dal majhen dar, svoje srce. In ti mu morda nisi uslužil. V hrupnem in šumnem veselju se niti zmenil nisi zanj. Mogoče, da si mu celo osorno odgovoril: pojdi dalje, svoje srce sem dal že drugemu. In če je Jezus res šel dalje, drugam si iskat ljubezni, o duša moja, kaj bode s teboj? Morda pa Jezus še čaka in še trka na duri tvoje duše, ni se dal odgnati. Bodi torej toli prijazen in poslušaj me malo, kaj ti bodem danes povedal o presv. Srcu Jezusovem.

Kaj si prav za prav misliš, kadar izgovoriš besedo presv. Srce Jezusovo ali moliš njemu na čast? Da me bodeš laže razumel, ti moram najprej po-vedati, kaj pomeni beseda »srce« v vsakdanji človeški govorici?

Morda je ni stvari, katero bi ljudje tolikrat izrekovali, kakor besedo srce. Pomisli malo sam na se, kolikokrat jo rabiš. Vse, kar je v človeku in na človeku, dušo in telo radi srce imenujemo, kar mislimo, hočemo, želimo, vse to nam srce pomenja. O materi, ki je skrbna za svojega otroka, pravimo, da ji je otrok pri srcu. In ko dete nekoliko odraste in začne hoditi v šolo in je pridno in poslušno, dobrega srca, tedaj se materi od veselja topi srce. Sama ga uči moliti in mu tako lepo in pristrčno govori, da dete sklepa ročici in materi tako verno in nedolžno gleda v oči kakor angelček iz nebes; zakaj kar od srca pride, se srca prime. Če pa dobri otrok zbolí, je mati žalostna: boji se za dete, za svoj srček, kakor sama rada imenuje ljubega otroka. Zdravnik jo tolaži in daje poguma, ali kakor pravimo dela ji srce. Mati moli in prosi Marijo pomoči. Pa Bogu je drugače všeč. Otrok umrje in nesrečni materi žalost trga srce. Prav danes, na nedolžnih otročičev dan, sem kropil tako dete. Nedolžna deklica je bila edini otrok svojih starišev.

Na sv. Štefana dan je še z mamico pri jaslicah prepevala ljubemu Jezuščku vesele pesmice, danes pa, nedolžnih otročičev dan, leži na mrtvaškem odru nedolžni otrok. Mati pa joka in od žalosti ji po ka srce.

Vidiš, dragi bravec, kolikokrat nam rabi beseda srce; in ti gotovo sam čutiš, da nam ne pomenja vedno iste reči. O človeku, ki ne zna nikoli molčati, pravimo, da mu srce vedno na koncu jezika tiči.

Kakor sem že prej dejal, če malo paziš, ko ljudje govoré, slišal boš to besedo tolikrat, kakor ne z lepa katere druge. Pa ne samo ljudje, tudi Bog pogosto govori o srcu. Pobožen mož, ki je pridno prebiral sv. pismo, je naštel, da sv. Duh rabi to besedo — kaj se tebi zdi, kolikokrat? — nič manj nego tisoč in šest in tridesetkrat. Prvikrat je ta beseda zapisana v prvi Mojzesovi knjigi v 6. poglavju; tam beremo, da so se ljudje kmalu po vesoljnem potopu zopet spridili, »vse misli, tako govori Mojzes, vse misli njih srca so bile vedno le v hudo obrnjene«, in Bogu je bilo žal, da je ustvaril človeka na zemlji, in je bil znotraj s srčno žalostjo presunjen. Tudi to je čudno: kadar Bog koga hvali, tedaj hvali njega srce, in če ga hoče grajati in mu očitati hudobijo, graja njega srce. In dasi Bog nima telesa kakor mi, vendar govori kakor mi, kadar nam razodeva svoje misli in čustva. O človeku, ki mu je všeč, pravi Gospod, da je mož po njegovem srcu; in k dobremu obrača svoje oči in svoje srce; greh ga žali in rani njegovo srce.

Pa čemu ti vse to pripovedujem? Čemu razdirava prazne besede? tako mi morda na tihem ugovarjaš potrpežljivi bravec, ki si se že naveličal poslušati moje modrovanje. — Ne, prijatelj, to ni prazno besedovanje. Hotel sem ti dopovedati, kaj pomenja beseda srce in zato sem moral prav po domače s teboj govoriti. In sedaj, mislim, me razumeš. Srce ni samo tisti del našega telesa, ki nam v prsih na levi strani tako nemirno bije in utriplje; ampak tudi našo dušo, naše telo, ali oboje vkupe, kar mislimo in preudarjamo, hočemo in želimo, kar ljubimo in po čemer hrepenimo, kar nas veseli in kar nas žalosti, imenujemo srce. In prav to pomeni tudi presveto Srce Jezusovo.

Kadar torej molimo presv. Srce Jezusovo, ne molimo samo pravega Srca, ki je del njegovega častitljivega telesa, ampak molimo ob jednom tudi njegovo božjo in človeško ljubezen, s katero nas vse neskončno ljubi. Ne častimo mrtvega srca, ampak pravo živo Srce Jezusovo; ne častimo Srca samega zase, ampak Srce, ki je sklenjeno s telesom in presveto dušo in nerazdelno združeno z božjo osebo Odrešenikovo. Tako nekamo govori papež Pij VI. v pismu, v katerem je obsodil več krivih nauk o presvetem Srcu Jezusovem.

Srce namreč in pa ljubezen sta tako tesno združeni, da se ne da ločiti. Ogenj ljubezni, ki gori v duši, čutimo vedno tudi v srcu. Kako moč ima ljubezen do človeškega srca, to nam kaže življenje svetnikov. Sv. Peter iz Alkantare je čutil časih od ljubezni do Boga in do bližnjega tako vročino v svojem srcu, da je moral hiteti iz samostanske celice pod milo nebo, da si z mrzlo sapo ohladi vroče srce. Sv. Stanislav Kostka si je po zimi z ledeno vodo močil pekoče prsi, da bi lažje vstrpel ogenj, ki mu je gorel v

srcu. Pri sv. Filipu Neriju je srce plamtelo v toliki ljubezni, da mu ni bilo v prsih dosti prostora; Bog pa je storil čudež; dve rebri sta se zlomili in toliko privzdignili, da je kipeče srce svetnikovo moglo prosto biti. Tudi sv. Tereziji, sv. Magdaleni Paciški, sv. Katarini iz Genove in še mnogim drugim je velika ljubezen do Boga izpremenila srce.

Srce in ljubezen sta torej že po naravi sami med seboj združeni; iz tega pa je vsakemu jasno, zakaj sv. cerkev ob jednom s presvetim pravim Srcem Jezusovim časti tudi njegovo ljubezen. Srce je naravno znamenje ljubezni. Kdor moli presv. Srce Odrešenikovo, moli tudi neskončno ljubezen tega presv. Srca. In naj že premišljujemo. Srce samo ali pa ljubezen, moramo reči, da je ni lepše, prijetnejše in milejše pobožnosti.

Nobena stvar nam ne more biti tako draga, kakor presv. Srce Odrešenikovo. Mnogo velja pri ljudeh srebro in zlato; visoko cenijo umetne slike in krasne palače; s častjo in s spoštovanjem poljubujemo podobe in koščice svetnikov; svete so nam stvari, ki so se kedaj dotaknile presv. telesa našega Odrešenika. V Rimu, v cerkvi sv. Križa iz Jeruzalema, hranijo še velik kos sv. križa in en žrebelj; pri sv. Petru v Rimu kažejo tudi Veronikin prt. V kapelici, kateri radi premnogih častitljivih ostankov pravijo »najsvetejša kapelica«, so postavljene svete stopnice. Pobožno staro sporočilo pravi, da so te stopnice iz Pilatove palače; po njih da je šel naš Odrešenik, ko so ga Judje privedli k Pilatu, da ga na smrt obsodi. V postnem času romajo vsak dan cele množice vernikov k »najsvetejši kapelici«, po kolenih hodijo po svetih stopnicah in poljubljajo beli kamen, ki se ga je dotaknila noga našega Odrešenika. — To so gotovo lepi spominki, sveti ostanki, vredni, da jih častimo. Pobožen romar je ves srečen, če jih more videti.

A kaj so vse te lepe, tudi svete stvari, če jih primerjamo k presvetemu Srcu Jezusovemu! S pobožnostjo do Srca Jezusovega ne častimo mrtve koščice velikega svetnika, ne koščka sv. križa, ampak živo Srce Boga samega; molimo Srce, ki je združeno z drugo božjo osebo in ki je od svojega početka bilo za nas. Za nas je bilo v jasliah in na križu. V tem Srcu se je pretakala kri, ki je bila prelita v naše odrešenje in katero mašnik še vsak dan daruje na oltarju. To Srce je na oljski gori za nas utripalo groze in strahu; in ko je na križu bilo že otrplo, je surov vojak porinil vanje sulico, da je dalo iz sebe zadnjo kapljo krvi. Po resnici ni je stvari, ki bi bila bolj vredna naše časti kakor presv. Srce Jezusovo.

Že sam pogled na Srce Odrešenikovo mora pobožnega vernika ganiti v dušo. Prebodeno Srce Jezusovo nas spominja neskončne ljubezni našega Odrešenika in vsega, kar je On storil iz ljubezni do nas.

Kako nas ljubi Jezus? Ljubi nas kot Bog in človek skupaj. Presveto Srce Jezusovo je pravo človeško srce, in zato nas Jezus tudi človeško ljubi, kakor nas ljubi naš prijatelj, naš brat, naša mati. A to Srce je ob jednom združeno z božjo osebo; je torej tudi Srce Boga samega; s tem Srcem ljubi Bog nas; vsak udar presvetega Srca je dokaz božje ljubezni do nas. In kdo razume moč, krepost, blagost združene božje in človeške ljubezni? Ljubezen, s katero ljubi mati svojega otroka, ljubezen, s katero ljubijo svetniki,

s katero serafini ljubijo Boga v nebesih, je le slaba senca one ljubezni, ki bije v Srcu Jezusovem.

Jezus nas ljubi kot Bog in človek: in zato njegova ljubezen ni izbirljiva in izpremenljiva, ampak objema vse ljudi, pravične in grešnike.

Ljubi nas kot Bog in človek; in zato za nas dela, trpi in se za nas daruje. Ljubezen ga je gnala, da je prišel iz nebes na zemljo. Iz ljubezni do nas je ob svojem prihodu zavrgel bogastvo: podrt hlev je bil njegovo stanovanje, jašli so mu bile zibelka. Nase ni nikoli gledal; vedno in povsod je izbiral zase tisto, kar nam pridi in koristi, kar je nam v pouk in tolažbo. Iz ljubezni do nas je preživel mladostna leta v samoti, v hišici v Nazaretu. Iz ljubezni se je trudil in potil, ko je očitno učil. Ljubezen ga je pribila na križ. Poglejte pot, ki drži od Betlehema na Kalvarijo; vsa je s trnjem posuta; izbral jo je iz ljubezni do nas.

Ker nas je ljubil, ga je v srce bolela človeška beda in revščina; in zato je hodil od kraja do kraja, delal čudeže, ljudi tolažil in učil.

Izbral si je apostole in jih razposlal po vsem svetu, postavil sv. zakramente in ustanovil sv. cerkev. Ko se je poslavljal od nas, je njegova ljubezen iznašla zakrament presv. Rešnjega Telesa, da ostane pri nas tudi po odhodu v nebesa. Iz nebes nam je poslal sv. Duha, in še vedno na nas misli in za nas skrbi. Sv. cerkev, njeni nauki, njene zapovedi in prepovedi, zakramenti in blagoslovila, lepota in veličastvo, je kakor veliko cvetoče drevo, ki je pognalo iz presvetega Srca Jezusovega; iz njega zajema moč in življenje.

Vsega tega, kar je storila za nas ljubezen Odrešenikova, nas spominja pobožnost do presv. Srca Jezusovega; ona obsega življenje in trpljenje Jezusovo, strinja v sebi vse skrivnosti včlovečenega Boga, in nam razkriva njegove svete misli, blage želje in čist namen, ki ga je naš Odrešenik imel pri vsem, kar je delal, govoril, trpel.

Dragi prijatelj, ki si bral te-le vrstice, deni roko na srce in povej mi, ali se ni prav nič ganilo v tvojih prsih, ko si gledal lepoto presvetega Srca Jezusovega in njega ljubezen do tebe? Ali ne bi hotel tudi ti ljubiti Srca, ki tebe tako neizrečeno ljubi? Gotovo! Jaz ne dvomim o tem. Saj ti bije v prsih rahločutno, blago, hvaležno srce, ki vrača ljubezen z ljubeznijo.

Kaj pa je storiti, če je tvoje srce ostalo mrzlo in ne čutiš nobene ljubezni do presvetega Srca? Če Bog dá, se bodeva o tej stvari drugi pot pomenila, danes ti pravim samo to-le še: premišluj malo sam za se, kar si bral, in ponavljaj večkrat prelepo molitvico:

*Srce Jezusovo, ki goriš v ljubezni do mene,
Vnemi moje srce z ljubeznijo do tebe.*

Večna molitev.

V zadnjem poročilu o »večni molitvi v Ljubljani« sta izostali dve cerkvi, namreč šentpeterska in trnovska, v katerih tudi vsak teden po eno uro glasno molijo presv. Rešnje Telo. V trnovski cerkvi molijo vsako nedeljo popoldne od ene do dveh, pri sv. Petru pa vsak ponedeljek od sedmih do osmih zvečer

† Dr. Henrik Pauker pl. Glanfeld.

(Konec.)

Kakor pa povsod velja tudi tukaj, da iz malega raste veliko. Kakor sporoča neka zelo zaslužna sotrudnica, je bil pri prvi razstavi videti samo jeden mašen plašč in nekaj cerkvenega perila.

Konec prvega leta pa je bratovščina mogla že poslati revnim cerkvam (zlasti po Belokranjskem) sedem mašnih plaščev, sedem prazničnih in najmanj vsakdanjih mašnih srajc ali alb, 36 naramnic ali humeralov iz lepega tankega platna, tri lepe koretlje s širokimi mrežicami in jeden za izpovednico, 48 velikih in šest malih telesnikov ali korporalov, 48 pokrivalec za kelih ali pal, 108 rutic za kelih (purifikatorijev), 108 rutic pod blazine, vse iz platna, šest altarnih mrež ali čipk in štiri blazinice; štiri altarne šopke (dva v posodah), tri stole, dva plaščka za ciborij, jeden vezen zagòn k žagradskemu zvoncu in jeden altarni prt: dve pušici za sv. olje s skledico za krščevanje; pušici za sv. olje in sv. hostije pri bolnikih; dvojce oblačilo s koretlji za mašne strežnike in jedno rudečo cerkveno obleko s koretljem za cerkvenika.

Udov je štela bratovščina prvo leto 700, deležnikov pa 38. Prejemkov je imela 532 gld. 18 $\frac{1}{2}$ kr. in nekaj platna in zobcev ali mrežic. Vse delo so izvršile zastonj bogoljubne gospe in gospodične.¹⁾

Gotovo izpodbudljivo bi bilo, ko bi mogli povedati, kaj vse je bratovščina po gosp. dr. Paukerju storila in razdelila po škofiji. Ker tega sedaj ne moremo, pa vsaj primerjajmo vspehe bratovščine v prvem letu z vspehi minulega leta.

L. 1896. je bratovščina sv. Rešnjega Telesa in za opravo ubožnih cerkvâ v ljubljanski škofiji nabrala 7756 gld. 70 kr. Za to svoto se je oskrbelo 73 mašnih plaščev, z vsem kar zraven spada; 14 pluvijalov z štolami, 16 velumov za blagoslov z Najsvetejšim, 18 oltarnih blazinic, trije plaščki za ciborije in drugih stvari po številu 854. Novih udov je zadnje leto pristopilo 3339 in vseh se je v bratovščino zapisalo že nad 60.000 udov.²⁾

Še imenitnejša naloga bratovščine, kakor opisana, pa je: širiti vedno češčenje presv. Rešnjega Telesa. Tudi za to si je rajni gosp. generalni vikarij dr. Pauker goreče prizadeval.

Slovesno se je začela bratovščina 9. rožnika l. 1859. Tistega dné je bila v Uršulinski cerkvi presv. Trojice ob osmih velika sv. maša, katero je služil v. č. g. Janez Novak, korar in semeniški vodja; po maši pa je imel gospod Pauker slovesnosti primeren nagovor.³⁾ In taka slovesnost se je obhajala v imenovani cerkvi celo vrsto let prvi četrtek vsakega meseca. Pridigoval je navadno sam voditelj bratovščine. Predmet govorom je bilo češčenje presvetega Rešnjega Telesa, sv. maša, sv. obhajilo pa češčenje presvetega Srca Jezusovega. Pozneje se je bil red v toliko premenil, da je bila vsak drug mesec slovenska pridiga, vrsteč se z nemško. Za slovenske pridige ob petih

¹⁾ Prim. »Zgod. Danica«, 1860, str. 87.

²⁾ »Zg. Danica«, 1896, str. 262.

³⁾ »Zg. Danica«, 1859, str. 92.

zjutraj je naprosil g. voditelj najboljše govornike, nemške govore pa je imel še vedno sam do najnovejših časov ob prvotno določeni uri. V najnovejšem času se je v tem obziru zopet nekaj premenilo, pa — kakor se trdi — nova ureditev ne ugaja tako kakor prejšnja. Lepa navada, da svetijo bratovski udje pri slovesnih obhodih s sv. Rešnjim Telesom, se je tudi vpeljala po njegovem prigovarjanju.

Gledé na upravo bratovščine naj pokojnemu gospodu generalnemu vikariju v čast še omenjam, da je vse raznovrstne pisarije opravljal čisto sam prav do zadnjega. Celó razpošiljatev narejenih paramentov, ki je trajala po več dni, je vodil sam.

Nekaj mesecev pred smrtjo je oskrbel g. dr. Pauker, da se je ljubljanska bratovščina, ki je bila kanonično ustanovljena 11. sušca, l. 1859. ter 20. oktobra l. 1860. pravilno pridružena dunajski materi bratovščini, s pismom z dné 7. julija l. 1896. pridružila rimski nadbratovščini, ki je obdarovana s premnogimi odpustki in duhovnimi dobrotami. Ravno je pripravljala nove vsprejemne knjižice, ko ga tako nenadoma smrt iztrga iz naše srede.

Pokojni gospod generalni vikarij je bil plemenit po stanu, a plemenit tudi po srcu, po značaju. Za stanovsko plemstvo se ni nič menil, toliko bolj pa si je prizadeval za plemenitost duše. Občudovali smo njegovo skromnost, ponižnost in priprostost; radovali se njegove dobrosrčnosti in blagohotnosti. Skrbno se je varoval, da ni koga razžalil, in če se je morda kdaj prenaljil, je takoj prosil odpuščanja, celo svojo služabnico. Živel je strogo po dnevnem redu: vsak dan je vstajal ob petih, maševal navadno ob $\frac{1}{2}$ 7 uri. Prej pa se je pripravljal z molitvijo in premišljevanjem. Ugajala so mu za premišljevanje prav posebno dela oratorijanca Fabra.

Do samega sebe strog, je bil usmiljen do bližnjega. Sam sebi je malo privoščil, revežem pa delil miloščine v obilici, vendar vedno tako, da levica ni vedela, kaj je storila desnica. Kako malo, ali bolje, da si ni privoščil nobenega počitka ali razvedrila, pričaj to, da po smrti rajnega knezoškofa Krizostoma ni bil nikdar več iz Ljubljane. Živel je med svetom skoraj kot samotar.

Malenkost, ki je ostala ob njegovi smrti, je zapustil revežem. Vedno zvesto udan svojemu škofu, je tudi v zadnji volji škofa postavil glavnim dedičem, da majhno njegovo zapuščino obrnejo v dobre namene.

O pokojnem gospodu generalnem vikariju lahko rečemo, da je bil duhovnik po volji božji, »pravi Izraelec, v katerem ni bilo zvijače«. Ob bridki izgubi njegovi se tolažimo s tem, da je prejel za obilna svoja dobra dela bogato plačilo v nebesih. »Blagor mrtvim, kateri v Gospodu umrjé! Odslej, reče Duh, naj počivajo od svojega truda; zakaj njih dela gredó za njimi.« (Skrivno raz. 14, 13.)

I. L.

Pripovedka o pelikanu.

Morda ste že kedaj videli v cerkvi nad tabernakljem ali vrhu altarja podobo ptice in krog nje mladiče; stara si s kljunom kljuje prsi, da s svojo krvjo nasiti lačne mladiče. Kaj pomeni to? Poslušajte, kaj nam pripoveduje pravljica. V starih časih je živela na polnočni strani velika ptica, bela kakor sneg. Gnezdo si je napravila na skali tik morja. Imela je tri mladiče; prinašala jim je z morja rib, katere je lovila s potapljanjem. Prigodilo se je pa, da se je morje napolnilo s sneženimi gorami in daleč na okolo zamrznilo. Tedaj si populi pelikan, tako je bilo ptici ime, mehko perje z vratu in ž njim pokrije mladiče, da ne bi jih zeblo; potem odleti črez ledene gore gledat, če morda morje kje še ni zamrznilo. Toda nikjer ne najde takega kraja in žalosten se vrne v gnezdo. Lačni mladiči nasproti odpirajo kljunčke in vpijejo po hrani. Tega ptič ni mogel gledati. Skrbno zopet odene mladiče, da bi jim ne škodil mraz, in zopet odleti na široko morje, in se ozira okrog, pa povsod je sam led, nikjer nič vode. Pelikan sede na led in začne s kljunom kakor s sekiro kljuvati trdo ledeno pločo, da bi prišel do vode. Trudi se in muči, pa ledu ne more prebiti. Kri mu lije po kljunu in mora odnehati. Žalosten se vrne domov; že od daleč sliši vpitje mladičev. Zmrači se, mrzla sapa piše in vihar divja, stari ptič pa sedi bolan in lačen na gnezdu in greje svoje mlade. Drugo jutro zbere še enkrat vso svojo moč, leti črez širno morje in gleda po ledeni ploči, pa zopet sam led. Še enkrat sede na zmrazilo ravnino in kljuje, dokler ga bolečine ne prevzamejo, moč ne zapusti; vender na ledu noče umreti, z največjo težavo se vzdigne v zrak in pride ves bolan do gnezda.

Ko vidi, da mladiči lakote ginejo, si začne na prsih puliti belo perje, kljuje v meso, pregrize si žilo in drži odprto rano na zevajoče kljune. Tako je utešil mladiče s svojo krvjo; nasičeni so se skrili v mehko perje in sladko počivali pod materinimi krili; kako stara žalostno poveša svojo glavo, zato se ne menijo. Ko se vzbudé, zopet vzdigujejo svoje glavice proti materi proseč hrane. Stari ptič se še enkrat zgane, pogleda ljubeznivo svoje mlade in zopet kljuje v žilo. Znoči se; mrzli sever divja po morju, tuli po pečinah in votlinah; mladiči mirno spé pod gorkim perjem. Ko se zjutraj izkopljejo iz mehke posteljice, odpró kljunčke in kričé prosijo mater hrane; pa mati se ne gane več; bolečine, mraz in pomanjkanje krvi jo je umorilo. Tako govori stara pravljica.

Pelikan je lepa podoba našega ljubega Izveličarja v najsvetejšem Zakramentu; cerkven učenik sv. Tomaž ga v prelepi pesmi o sv. Rešnjem Telesu po pravici imenuje »dobrega pelikana«. Vsak del pravljice se resnično izpolnjuje v presvetem zakramentu.

Pusto, mrzlo, ledeno morje s svojimi viharji je svet; skala, na kateri je imel pelikan svoje gnezdo, je skala sv. Petra; gnezdo na skali je sv. katoliška cerkev. Da moremo v njej prebivati, ji je preskrbel mnogo milosti in ji dal sv. Duha. V to gnezdo nas je dejal po svetem krstu in nas proti hudobnemu duhu branil s svojo močjo. In ker Kristus na vsem svetu ni našel

ničesar, kar bi moglo dušo varovati večne smrti, nam daje vsak dan svoje telo in kri v hrano. Saj sam pravi: Kdor jé moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje. Na križu je dal za nas zadnjo kapljo svoje srčne krvi in umrl. In kar se je zgodilo na Kalvariji samo enkrat, se ponavlja v naših cerkvah vsak dan pri daritvi sv. maše; pod podobo kruha in vina je pravo telo in prava kri našega Odrešenika, in Jezus za nas na oltarju skrivnostno umira, kakor je resnično umrl na križu. Vsak dan hrani našo dušo s svojim presvetim telesom in jo napaja s svojo rešujočo krvjo. Pobožni kristijan! ali je mogoče, da ti ne bi ljubil »dobrega pelikana«, svojega Odrešenika, Jezusa Kristusa? Na križu je zate umrl, vsak dan se znova zate daruje, s svojo srčno krvjo te živi, — in ti ne bi ga hotel ljubiti? — Ne to ni mogoče.

Častivci in častivke presv. Rešnjega Telesa.

(Piše Jožef Benkovič.)

II.

Sv. Hijacinta.

Sv. Hijacinta je bila hči grofa Marka Antona de Mariscotti (beri: Mari-skoti) in grofinje Oktavije Ursini, rojena v mestu Vignanelli (beri: Vinjaneli) na Laškem. Še jako mlado so poslali stariši v Viterbo k redovnicam v samostan sv. Bernardina, da bi se posvetila redovnemu življenju. Da bi ustregla želji svojih pobožnih starišev, je res kmalu sprejela obleko tretjega reda svetega Frančiška.

Prirojena jej je bila velika živahnost, ki je časih skoraj presegala prave meje. Predstojniki so jo večkrat opominjali, naj živi bolj resnobno, kakor se samostanski osebi spodobi, a ona si ni dala tega dopovedati.

Častila je pa že z mladega posebno goreče presv. Rešnje Telo. Njen izpovednik jo nekdanj pouči, da bo opešala ljubezen Jezusova do nje, če se ne bo popolnoma odrekla svoji posvetnosti; zakaj tisti, ki ima svoje srce še vedno prikovano na svet, pač ne more in ne sme misliti, da je pravi učenec in ljubljene Jezusov. To svarilo jo je tako prestrašilo, da je hkrati čisto premenila svoje življenje. Vpričo svojih tovarišic je očitno izrekla obžalovanje nad svojim dosedanjim življenjem in se poslej do smrti ostro pokorila s postom, trdim ležiščem, ponočnim čutjem in bičanjem. Nalágala si je vedno ogromno dela, da se je s tem zatajevala, stregla je bolnikom z največjo požrtvovavnostjo. Poljubovala je njih gnojne rane in obveze z gnojem premočene. Sebi je pritrgovala hrano, da je bolnikom postregla ž njo, dasi so bili bolniki z vsem dovolj preskrbljeni. Marsikdaj je šla bôsa po snegu in ledu, ali pa si je s kropom in s koprivami roke opekla, da bi s temi bolečinami svojemu nebeškemu ženinu Jezusu kar najbolj podobna postala. Kakor so Njega po nedolžnem preganjanju, tako je bilo za-njo največje veselje in tolažba, če so jo ljudje zaničevali in zasmehovali. V zahvalo, da je Izveličar toliko za-njo trpel, se je vsak petek in cel veliki teden tako postila, da ni skoraj ničesar uživala; zlasti pa je v teh dnevih še poostrila svoje pokorjenje.

Moč in vztrajnost v tolikem zatajevanju, katero za razvajeno grofovsko hčer pač ni bilo lahko, je dobivala v zakramentu presv. Rešnjega Telesa. Ljubezen njena do nebeškega ženina, skritega pod podobo kruha, je bila

tako močna, tako goreča, da vseh prostovoljnih pokoril skoro ni čutila. Ves prosti čas, kolikor ga je imela poleg obilnega dela, je preklečala noč in dan pred tabernakljem zatopljena v premišljevanje in molitve. Zaradi tega jo je Bog obdaril s posebno milostjo: delala je čudeže, prerokovala in gledala skrivnostij človekovih src. Blažena Devica Marija se ji je večkrat prikazala in se ž njo pogovarjala.

Mnogo se je tudi trudila, da bi še druge ljudi vnela v ljubezni in češčenju do presv. Rešnjega Telesa. Z vsem ognjem, ki je gorel v njenem srcu do najsvetejšega zakramenta, je prosila in nagovarjala dušne pastirje, naj večkrat na slovesno izpostavljajo v cerkvah sv. Telo in naj vabijo ljudstvo k češčenju. Velike uspehe je s tem dosegla, in mnog čudež se je zgodil med tem češčenjem v znamenje, kako zelo Bog ljubi to pobožnost.

Po neprestanem delovanju in hudem trpljenju je opešalo nje telo. Umrla je v Viterbu 30. januarija l. 1640., stara ne še popolnoma 55 let. Ogenj srčne ljubezni do Jezusa v presv. Rešnjem Telesu jo je povžil. Njen god praznujemo dné 6. februvarija.

Poročilo o bratovščinah.

Ljubljanska bratovščina presv. Rešnjega Telesa se je pridružila rimski materi bratovščini.

(Konec.)

Bratovščina »za vedno češčenje presv. Rešnjega Telesa in za opravo ubožnih cerkvâ« se je začela v Bruselju v Belgiji. Tam je živela pobožna gospa Ana Meeûs, ki je posebno rada častila Jezusa v presv. zakramentu. V srce jo je bolelo, ko je videla, da mnoge uboge cerkve po vaseh za najsvetejšo daritev nimajo dostojne mašniške obleke. Leta 1848. je zbrala krog sebe nekaj oseb, ki so bile ž njo istih misli. Zavezale so se med seboj, da bodo svojo molitev in delo posvetile Jezusu v presv. zakramentu; molile bodo in pa za uboge cerkve delale mašno obleko. Belgijski škofje so l. 1851. pohvalili in potrdili blagi namen. Iz pobožne bratovščine se je porodila »verska družba vednega češčenja«, ki naj bi vodila sveto delo Jezusu na čast in ubožnim cerkvam v prid. Leta 1857. so »sestre vednega češčenja« dobile v Bruselju svojo prvo hišo ali samostan, kateremu je bila prednica gospa Ana. Pobožno bratovščino, iz katere se je razvila verska družba vednega češčenja, je sveta rimska stolica že l. 1853. izbrala za mater bratovščino, vendar samo za Belgijo.

Bratovščina pa se je širila tudi po drugih deželah, zlasti po Avstriji in Nemčiji; in zato je sveti oče že leta 1856. bratovščini v Monakovem na Bavarskem dal pravice matere bratovščine za Nemčijo; za Avstrijo pa je leta 1857. potrdil bratovščino na Dunaju. Dunajski materi bratovščini se je l. 1860. pridružila ljubljanska bratovščina. — Najbolj so cvetle bratovščine v Belgiji; bruseljska mati bratovščina je l. 1863. dobila pravico, da si sme na novo ustanovljene bratovščine po celem svetu pridruževati, samo v Rimu ne. Od l. 1879. pa, odkar namreč imajo sestre vednega češčenja svojo hišo

tudi v Rimu, je sedež materi bratovščini v večnem mestu. Zunaj mestnega obzidja, pred tistimi vrati, skozi katera so l. 1870. Pijemontezi udarili v mesto, so pobožne sestre zidale novo cerkev in samostan. V lepi cerkvici je vedno izpostavljeno presveto Rešnje Telo; po noči in po dnevu se sestre vrste v molitvi, pa tudi pobožni verniki prihajajo od jutra do večera vsaj za nekaj trenutkov Jezusa počastit.

V tej cerkvi je sedež materi bratovščini, ki ima pravico vsem bratovščinam po celem svetu podeljevati odpustke. Bratovščini na čelu je kardinal, in sicer sedaj kardinal Vincencij Vannutelli. Sveti oče Leon XIII. želé, da bi se vse bratovščine pridružile rimski bratovščini. To željo svetega očeta je prejšnji načelnik rajni kardinal Alimonda že l. 1884. izrazil v pismu do vodja dunajske bratovščine; in res se je precej takrat najst avstrijskih bratovščin pridružilo rimski materi bratovščini. Tej želji svetega očeta smo tudi letos mi ustregli in tako je sedaj naša bratovščina podružnica matere bratovščine v Rimu.

Vodstvo ljubljanske bratovščine bode v kratkem izdalo novo bratovsko knjižico. V tej knjižici bodo pravila posneta po rimski bratovščini. V glavnih stvareh se naša stara pravila in pravila rimske bratovščine popolnoma vjemajo; izpremembe se dotikajo bolj neznatnih, majhnih reči. Pač pa bodete videli, da bode naša bratovščina odslej imela še več odpustkov kakor poprej.

Družba krščanskih družin.

Krščanske očete in matere, ki so sebe in svoje otroke že dali zapisati v družbo sv. Družine, opozarjamo na to, kar so dné 26. julija l. 1896. določili v Rimu :

Otroci, ki se rodé še-le potem, ko so drugi že vpisani, se ne štejejo za vpisane, ampak jih je treba posebe dati zapisati.

Tretjo nedeljo po sv. Treh Kraljih je glavni praznik družbe krščanskih družin v čast sv. Družini nazareški. Leta 1895. je bila ta prekornostna družba ustanovljena tudi v ljubljanski škofiji. Bogu hvaležni moramo priznati, da je že mnogo župnij pristopilo, in v nekaterih župnijah pa vse družine. Doslej je vpeljana družba v 76 župnijah; vpisalo se je 9048 družin z 42.287 člani. Ako se vse te družine prav iskreno priporočajo sv. Družini, jih bo gotovo prešinil duh sv. Družine nazareške.

O kako lepa je sv. Družina nazareška! Pravo veselje je ogledovati jo! Kaj si moremo lepšega misliti, kakor deviškega, skrbnega Jožefa in deviško mater Marijo in pri njima božje dete Jezusa? Ogledujmo si to družino v sreči ali v nesreči, vedno in povsod nam je najlepši vzgled, da bo mir, veselje, zadovoljnost vladala tudi v naših družinah.

Mnogo, jako mnogo je sreča po družinah odvisna od tega, kako se družine ustanavljajo, ali kako se sklepajo zakoni. — Predpust je zdaj: mnogo novih družin se bo ustanovilo, mnogo zakonov sklenilo. Bodo-li vse te nove družine podobne sv. Družini nazareški?

Krščanski mladeniči in device! Vi, ki vas Bog kliče v sv. zakon: glejte, da le po volji božji storite ta korak. Naj se vaši zakoni sklepajo v nebesih, in srečne bodo vaše družine.

Blagor družinam, v katerih vlada duh Družine nazareške. Kadar bota oče ali mati ležala na mrtvaški postelji, jokali bodo dobri otroci pri njima, toda takrat bo tudi sv. Družina, Jezus, Marija in sv. Jožef pri njih, in jim bo prinesla nebeško tolažbo, sv. Družina jim bo voditeljica v očetno hišo nebeško, kjer ne bo več ne joka, ne solz, ne bolečin!

Družine, ki se še niso posvetile sv. Družini, znova kličemo in vabimo, da pristopijo tej prekornosti družbi.

Velečastni gospod župnik iz Adlešič nam je pisal dné 10. januvarija o sv. Družini: Pri nas šteje družba 147 družin z 851 udi. Kupili smo tudi podobo sv. Družine pri A. Müllerju v Inomostu za 10 gld. 80 kr. in jo obesili na primernem kraju v cerkvi. Visoka je 1 m 5 cm in široka 84 cm ter lepo delo, ki nam kaže sv. Družino na potu v Jeruzalem. Da ljudje ne bi opuščali vsakdanje molitve na čast sv. Družini ali pozabili svojih bratovskih dolžnosti, zato molimo vsako nedeljo in vsak zapovedan praznik popoldne po litanijah molitev na čast sv. Družini. Tako se izroča vsa fara, ki je tudi velika družina, vsaj enkrat na teden skupno v varstvo sv. Družine, ljudje pa se s tem opozarjajo na svojo dolžnost. Spomina vredno je tudi to le: Odkar imamo družbo krščanskih družin, je umrlo pri nas pet oseb za naglo in neprevideno smrtjo, med temi dve materi, a nobena izmed teh ni bila zapisana v bratovščino sv. Družine.

Apostolstvo svete molitve.

~~~~~

Namen sv. Očeta za mesec februvarij 1897.

Da bi skoraj proglasili za vzveličanega o. Klavdija de la Colombière.

Ime duhovnika Klavdija de la Colombière (beri: Kolombijer) je pač malo znano našim čitateljem. Znano jim je pa toliko bolj ime blažene Margarite Alakok, častite device, kateri je Jezus Kristus razodel svoje božje Srce. Zlasti menimo, da je pobožnim molivcem znan ta-le imenitni prizor. Gospod se je namreč večkrat prikazal ponižni redovnici, da ji je razkrival ljubezen svojega Srca. Nekega dné ji je razodel Srce, govoreč: »Poglej to Srce, ki je ljudi tako ljubilo, da se je popolnoma upehalo in žrtvovalo, da bi ljudi prepričalo o svoji ljubezni. A kaj? Mesto hvaležnosti, prejema največkrat nehvaležnost, zlasti v najsvetejšem zakramentu, kjer me ljudje hladno prezirajo, ali celo zaničujejo in skrunijo. Najbolj me pa žali, da so še celo ona srca, ki so meni posvečena, tako nehvaležna. Zato pa prosim tebe, da naj se določi prvi petek po svetem Rešnjem Telesu kot praznik na čast mojemu Srcu. V ta dan naj se verniki obhajajo in naj molijo, da popravijo pregrešne nespodobnosti, ki se godé v cerkvah pred Najsvetejšim.

Obljubljeno bodi vsem, ki bodo tako počastili moje Srce ali širili to češčenje, da razlijem iz vsega Srca preobilan blagoslov nad-nje.»

Ponižna devica je pa odgovorila: »Prav, Gospod, toda komu si to naročil? Meni, ubogi grešnici? Kako-li naj dovršim svoje načrte jaz — negodna?«

Tedaj ji reče Gospod: »Obrni se do mojega služabnika, duhovnika Klavdija de la Colombière in reci mu od moje strani, naj stori, kar more, da se ustanovi ta pobožnost in da ugotovi s to ljubavjo mojemu Srcu.«

To se je dogodilo dné 16. junija 1675. Kdo je bil oni srečni služabnik Srca Jezusovega? Klavdij de la Colombière, porojen iz imovite in plemenite družine na južnem Francoskem, blizu Lijona l. 1641. Šolal se je v gimnaziji oo. jezuitov v Lijonu, kjer je čisto nedolžen in nepokvarjen vstopil v red svojih pobožnih učiteljev. Njegov starejši brat, tudi duhovnik, je umrl v Kanadi (v Ameriki) kot goreč misijonar nesrečnih Indijancev. Po dovršenih šolah je Klavdij učil govornišvo na vseučilišču, ker je bil sam odličen cerkven govornik. Kdor ga je slišal, je rekel: Tako misli, tako govori svetnik! Odlikoval se je pa posebno po svoji angeljski čistosti in po nepremagljivi ljubeznivosti. Srce njegovo je bilo Bogu posvečeno, in vse misli in želje so ga vleklye le k Jezusu, kateremu se je zaobljubil. Ne po naključju, ampak po posebni božji previdnosti je prišel o. Klavdij za predstojnika samostanu v Paray-le-Monial (beri: Parej-le-Monijal), kjer je bivala pobožna Salezijanka, blažena Margarita Alakok. Kako sta se pač spoznala ta dva ljubitelja presladkega Srca? O. Klavdij je prišel nekoč kot izvanreden izpovednik izpovedovat redovnice Salezijanke, mej njimi tudi blaženo devico Alakok, katera mu je razodela božje načrte o češčenju presladkega Srca Jezusovega. Vrh tega je izpovedenka tudi napisala, kar ji je Jezus razodel in zapovedal. O. Klavdij je vse dobro premislil, potem pa hvaležno in vdano sprejel zapoved, katero mu je dal Gospod, da naj postane apostol Srca Jezusovega.

Začel je premišljevaty skrivnosti presladkega Srca, a priporočal je tudi prijateljem in učencem to spoznavanje in češčenje Srca Jezusovega. Goreča ljubezen mu je narekavala besede, katere je govoril in pisal o Srcu božjega Sina. Njegove molitve so polne ognja, kakoršen vnelje le plamteča ljubezen Kristusova. Sad njegovih molitev in govorov je bil, da so že l. 1676. mnogi pobožni kristijani na tistem obhajali praznik Srca Jezusovega. Nenadoma pa je božja previdnost odzvala o. Klavdija na Angleško (leta 1676.), kjer je imel pridigati na dvoru kneginje d' York (beri: Jork), ki je bila pozneje angleška kraljica. Toda tudi tam je pogumno govoril in pisal o ljubezni Srca Jezusovega. Dopisoval je tudi vedno še z Margarito Alakok. Plačilo njegovi gorečnosti je bilo obrekovanje, tožba, obsodba in temnica (l. 1678). Ob tej priliki je zgubil zdravje, ki se mu ni več povrnilo. Kašljal je kri.

Iz zapora se je vrnil — mučenik Srca Jezusovega — v domovino. Gredeč je obiskal devico Margarito; a kmalu so ga poslali v Lijon, kjer je bil duhovni ravnatelj in izpovednik novincev tovarštva Jezusovega. Ostal je tam le dobri dve leti, ali vendar je utegnil vneti mlade novince za češčenje Srca Jezusovega, kakor je tudi druge tovariše prepričal, da je vrla družba Jezusova od Jezusa samega izbrana, da brani in širi češčenje presladkega Srca Jezu-

sovega. To je bila oporoka o. Klavdija, katero so njegovi učenci*) in tovariši goreče izvrševali, ko je on zaspal v Gospodu, še celo mlad, dné 15. februarja l. 1682. v Paray-le-Monial. Umrl je v sluhu svetosti. Čudeži so to občno prepričanje še potrdili in sv. cerkev je dovolila, da se tiska njegova podoba in mu je priznala naslov častitljivega služabnika božjega.

Vzveličana Margarita je hitro po smrti izrekla: »O. Klavdij je v nebesih po usmiljenju in dobroti presladkega Srca Jezusovega.«

Sv. Oče Leo XIII., goreč častivec Srca Jezusovega, bi rad prištel prvega častivca in apostola božjega Srca, mej vzveličane. Cerkev se namreč neizrečeno veseli, če ji Bog razodene, da je kdo njenih sinov vzveličan. Preiskovanje in poizvedovanje o življenju in o čudežih o. Klavdija se že dolgo vrši in upamo, da bo kmalu dognano. Molimo torej zvesto, naj Sin božji razodene svoji cerkvi nebeško slavo in blaženstvo prvega apostola Srca Jezusovega. Proseč sveti cerkvi te milosti, učimo se od o. Klavdija ljubezni in vdanosti presladkemu Srcu.

Posebni nameni za vsak dan.

1. Za krščansko poštenje in spodobnost pustnih veselíc.	15. Da bi mogli modri duhovniki napeljati socialistične preosnove v prid sv. vere.
2. Za krščanske matere. Hvaležnost Marije Device	16. Za vse, ki rešavajo naše ljudstvo iz rok oderuhov.
3. Za obupajoče bolnike in njih postrežnike.	17. Za duhovnike, ki nameravajo zidati nove cerkve.
4. Za duhovnike in učitelje, ki se trudijo za lepo petje v cerkvi.	18. Za urednike katoliških časopisov. Za spoznanje, da je vera življenje narodov.
5. Za čist namen v političnem boju. Za gospodarje pravdarje.	19. Za dobre volitve v državni zbor. Za dar ljubezni do političnih nasprotnikov.
6. Za ubožne in njih dobrotnike v družbi sv. Vincencija.	20. Za Leona XIII., čegar devetnajste obletnice se danes veselimo.
7. Za krškega škofa in njegovo škofijo.	21. Za probujenje krščanske zavesti mej slovensko gopódo.
8. Za vzhodne katoličane. Za sporažumljenje Srbije sè svetim očetom Leonom XIII.	22. Za več ljubezni in srca za Rim.
9. Za dar sv. premišljevanja duhovnim osebam.	23. Šibe potresa. reši nas bridkotrpjenje Kristusovo.
10. Za raztresene in površne v duhovnih opravilih.	24. Za slovenske vseučilišcnike pod zastavo „Danice“.
11. Za prenovljenje naših šol po želji Srca Jezusovega, prijatelja otrok.	25. Za sirote. Za dekleta, ki iščejo službe v Trstu.
12. Za † Iv. Navratila. Za prijatelje duhovnikov umrše l. 1896.	26. Za pijance in nečistneže.
13. Za razuzdane na odličnih mestih in službah.	27. Za častivce brezmadežnega Srca Marijinega.
14. Za dar goreče molitve z Jezusom na vrtu Gezemani vsem udom molitvenega apostolata.	28. Za vse žive in mrtve ude molitvenega apostolata.

*) Zlasti o. Jožef Gallifet, sloveč pisatelj o češčenju Srca Jezusovega, priznava, da se je naučil te pobožnosti od o. Klavdija.

M o l i m o.

O presveto Srce Jezusovo, darujem ti po brezmadežnem Srcu Marijinem molitve, dejanje in trpljenje današnjega dne v zadoščenje neštetih razžalitev svojih in ljudskih, po Tvojih sv. mislih in namenih, vzlasti pa za to, da bi po Tvojem razsvetljenju sv. cerkev mogla proglasiti za Vzveličanega Tvojega služabnika Klavdija, in za vse potrebe, katere nam bogoljubna bratovščina posebno priporoča ta mesec in dan.

O sladko Srce Jezusovo, daj, da te ljubim vedno bolj!

Sladko Srce Marijino, reši me!

Cerkven koledar za mesec februarij 1897.

Mesec februarij bomo najlepše posvečevali, če delamo pokoro in se pripravljamo na smrt; tako bomo vsaj nekoliko zadostili za grehe, s katerimi posvetni ljudje zlasti sedaj pred pustom žalijo Boga.

Odpustki meseca februarija: Da se udeležimo odpustkov, moramo: 1. imeti namen ali voljo, da hočemo biti deležni odpustkov; 2. moramo biti v milosti božji, in 3. storiti dobra dela, katera cerkev ukazuje za odpustke. — Ukazuje pa navadno cerkev za popolne odpustke: a) izpoved in sv. obhajilo; b) molitev v namen sv. Očeta. Pri nepopolnih odpustkih nam cerkev po navadi ne veleva prejemati sv. zakramentov; da smo le v milosti božji in storimo zapovedana dobra dela, pa se jih udeležimo. — To je navadno potrebno za odpustke, in tega pri posameznih dnevih ne bomo ponavljali; povedali bomo samo tisto, kar moramo časih še vrhu tega storiti.

Pomnite pa: 1. Oni, ki hodijo k izpovedi vsak teden, morejo dobiti vse odpustke, kar jih je med tednom, ne da bi morali zato znova iti k izpovedi; po posebni dovolitvi sv. Očeta (z dne 16. majnika 1896.) zadoščuje v ljubljanski škofiji tudi izpoved na vsakih štirinajst dni.

2. Pri mnogih popolnih in nepopolnih odpustkih treba v namen sv. Očeta moliti v določeni, redovni ali bratovski cerkvi ali kapeli; vendar morejo udje tretjega reda, ki bivajo v krajih, kjer ni nobene redovne cerkve sv. Frančiška, za odpustke tretjega reda moliti v svoji farni cerkvi; prav tako morejo udje raznih bratovščin ne sicer za vse, pač pa za mnoge odpustke iti molit v farno cerkev, če ne morejo v bratovsko cerkev. Zato pa natanko berite koledar; zakaj, kadarkoli treba v namen sv. Očeta v cerkvi moliti, bomo vselej dostavili: opravite molitev v redovni, bratovski, farni, ali katerikoli cerkvi.

2. dan. Vtorek. Svečnica. Popoln odpustek vsem, ki so zvesto opravljali devetdnevno za današnji praznik. Popoln odp. vsem, ki molijo vsak dan lavretanske litanije; molitev v namen sv. Očeta v katerikoli cerkvi. — *Udom brat. presv. Rešnj. Telesa:* popoln odp., če molijo nekaj časa v cerkvi pred tabernakljem. — *Udom brat. presv. Srca Jezusovega:* popoln odp.: molitev v bratovski cerkvi. — *Udom brat. naše ljube Gospe presv. Srca:* pop. odp.;

molitev v bratovski ali farni cerkvi. — *Udom brat. sv. rožnega venca* pop. odp.; molitev v bratovski cerkvi ali kapeli. — *Udom družbe živega rožnega venca*: pop. odp.; molitev v katerikoli cerkvi. — *Udom škapulirske brat. karmelske Matere božje*: pop. odp.; molitev v bratovski ali farni cerkvi. — *Udom družbe kršč. družine*: pop. odp.; molitev v katerikoli cerkvi. — *Udom brat. za duše v vicah* danes ali v osmini: pop. odp.; molitev v katerikoli cerkvi.

4. dan. Četrtek I. v mesecu. *Udom brat. presv. Rešnj. Telesa*: popoln odp.; molitev v bratovski ali farni cerkvi.

5. dan. Petek I. v mesecu. *Udom brat. presv. Srca Jezusovega*: pop. odp. — Ker je danes *sv. Peter Krstnik in tov., muč., udom tretjega reda*: pop. odp.

7. dan. Nedelja I. v mesecu. *Udom brat. sv. rožnega venca*: trojen pop. odp., v bratovski cerkvi.

13. dan. Sobota. **Sv. Katarina de Ricci.** Vsem vernikom pop. odp., v bratovski cerkvi sv. rožnega venca.

14. dan. Nedelja I. pred pepelnico. *Odpustki rimskih cerkvâ*, 30 let in 30 kvadragen: *udom tretjega reda* v redovni cerkvi; *udom brat. presv. Rešnj. Telesa* v bratovski ali farni cerkvi; *udom brat. presv. Srca Jezusovega* v bratovski cerkvi; *udom brat. sv. rožnega venca* v vsaki cerkvi, če nekoliko molijo pri petih oltarjih, če jih pa ni pet, naj tiste, kolikor jih je, obiščejo tolikrat, kakor da jih je pet; *udom brat. za duše v vicah*: v vsaki cerkvi.

21. dan. Nedelja II. pred pepelnico. *Odpustki rimskih cerkvâ*, kakor prejšnjo nedeljo.

22. dan. Ponedeljek. **Sv. Margarita Kortonska.** *Udom tretjega reda*: popoln odpustek.

28. dan. Nedelja III. pred pepelnico. *Odpustki rimskih postaj*, kakor prejšnjo nedeljo.

Ker je danes tudi *zadnja nedelja v mesecu*: popoln odp. vsem, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo sv. rožni venec; molitev v namen sv. Očeta v katerikoli cerkvi.

Mesečne pobožnosti: Kdor zaporedoma sedem nedelj moli molitve v spomin sedmere žalosti in sedmeregga veselja sv. Jožefa: dobi vsako teh sedem nedelj popoln odpustek, če gre k izpovedi in k sv. obhajilu in v cerkvi moli v namen sv. Očeta. To pobožnost lahko opravljamo ob vsakem času med letom; priporočamo jo pa posebno sedaj pred praznikom **sv. Jožefa**. Kdor jo misli opravljati, mora začeti v nedeljo, 31. januarja.

Pobožnosti v ljubljanskih cerkvah: *Udje tretjega reda* imajo mesečni shod v ponedeljek, 22. februarja.

Vuršulinski cerkvi bode mesečna pobožnost *bratovščine presvetelega Rešnjega Telesa* v četrtek, 4. februarja; ta pot bode slovenska pridiga.